

ABD'nin Afganistan'dan Çekilmesi: Üç Ders ve İki Temel Oryantasyon Noktası

14.08.2021 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Okumakta olduğunuz makale, 9 Ağustos 2021'de revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Kaynağı için [linke tıklayınız](#).

2001 yılında fanatik İslami köktendinciler birkaç uçağı kaçırıp New York'taki devasa bir ofis binası olan Dünya Ticaret Merkezi'ne uçurdular. Bunun sonucunda bina yıkıldı ve neredeyse 3000 kişi öldü. Aynı zamanda ABD Savunma Bakanlığı'nın ana üssü olan Pentagon'a da saldırı düzenlediler. Buna karşılık, Cumhuriyetçi Başkan George W. Bush yönetimindeki ABD, Afgan devletine savaş açarak bu saldırıları yapan grubun -El-Kaide- ülkede kalabilmesine sebep oldu. Afganistan hükümeti Taliban adındaki fanatik ve baskıcı bir İslami köktendinci grup tarafından yönetilmekteydi.

Bu durum, Bob Avakian tarafından teşhis edilmiş bir dinamiği nitel olarak yoğunlaştırdı:

“Buradaki çekişme de bir yanda Cihad diğer yanda McDünya/McHaçlı Seferini görürüz, bunlar insanlığın sömürgeleştirilen ve ezilen ve tarihsel olarak miadı dolmuş katmanlarına karşı, emperyalist sistemin tarihsel olarak miadı dolmuş egemen sınıfı şeklinde bulunurlar. Bu iki gerici kutup birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu “miadı dolmuşlardan” birinin yanında yer alırsanız, en sonunda ikisini de güçlendirirsiniz. Her ne kadar bu çok önemli bir formülasyon olsa ve dünyanın şu evresinde süreçleri yöneten dinamikleri anlamak açısından kritik önemde olsa da aynı zamanda bu “tarihsel olarak miadı dolmuşlardan” hangisinin daha büyük zarar verdiği ve insanlığa karşı daha büyük tehdit

oluşturduğu konusunda açık olmamız gerekiyor: Bu da tarihsel olarak miadı dolmuşlardan emperyalist sistemin egemen katmanıdır ve özellikle de ABD emperyalistleridir.”

Biden, 20 yıl boyunca süregelen savaş ve on binlerce Afgan'ın ölümü ve çok daha fazla yıkıntı haline getirilmiş yaşamdan sonra, bu yılın Eylül ayına kadar ABD kara kuvvetlerinin bölgeden geri çekileceğini duyurdu. Gelecek haftalarda bu hamlenin arkasında yatan olayları ve günümüzün patlayıcı politik durumunda nasıl etkiler yaratacağını daha detaylı analiz edeceğiz. Bu geri çekilme, birkaç liberal yorumcu arasında kadınlara gelecek zarar konusunda kaygı ve endişe uyandırdı ve bu kaygının bir temeli mevcut: Taliban'ın tekrardan gücü ele alması ve kadın ve kızlara karşı aşırı gerici, tüm temel hakları çiğneyecek ve insanlıklarını hiçe sayacak ve bunları barbarca bir acımasızlıkla destekleyecek baskı yöntemleri uygulaması çok güçlü bir olasılık.

Bu duruma bakarken görüş açımızı genişletmek için kamerayı bir adım geriye çekmek çok önemlidir.

Destekleyici makalelerin [\[link1\]](#)[\[link2\]](#) vurguladığı üzere, ABD bu savaşı bir nebze de “Afgan kadınlarını özgürleştirmek için” yapılmış bir savaş olarak gerekçelendirdi. Bu makalelerin gösterdiği üzere, bazı reformlar olsa dahi kadınlar ezilmiş ve boyun eğdirilmiş olarak kalmaya devam etti. Ancak bu taktik ABD toplumunun, pek çok liberal ve ilericiler de dahil “ilerici” kısımlarının savaşa desteğini mobilize etmekte başarılı oldu.

Bir soru: İnsanlığın yarısını oluşturan kadınların durumuyla ilgilenen herhangi bir kişi, neden milyonlarca kadının fuhuş ve seks köleliğine zorlandığı... **kürtaj hakkının** ve yakın zamanda doğum kontrol haplarının sürekli saldırı altında olduğu ve artık bir ipin ucunda sallandığı...kadınlara karşı tecavüz ve diğer taciz türlerinin sürekli devam ettiği ve kadınlara karşı nefretin ve kadınların insandışılaştırılmasının toplumun her tarafında farklı şekillerde etkin olduğu ve sözde Afganistan kadınlarını “özgürleştirmek” için gönderilen ordunun bizzat kendisinde daha da yoğunlaştığı... her alanda ayrımcılığın hala kol gezdiği... ve emperyalist ülkelerdeki “yaşam standartlarını” mümkün kalan süper-kazançların küresel Güney'de acımasızca sömürülen kadınların emeğinden emildiği... sistemin tepesine oturmuş güçlü ülkeye çağrıda bulunsun? Neden, bu gerçeklerin farkına vardığınızda, insanlara bu derecede kadınları

sömüren kişi ve kurumların bulunduğu tarafla, herhangi bir yerde kadınların ezilmesini durdurmaları beklentisiyle işbirliği içinde olmaya çağırırsınız?!?

Ve bu savaş gerçekten neyi getirdi? Ölüm, yıkım ve başka korkunçluklar – çok büyük bir kısmı sivillere karşı işlenmiş, 11 Eylül’de yapılanın çok ötesinde korkunçluklar. Ağustos 2016’ya gelindiğinde ABD’nin Afganistan’daki savaşı sebebiyle yaklaşık 111.000 insan öldürülmüştü ve 116.000’den fazlası ise yaralanmıştı. Bu savaş yüzünden neredeyse 5 milyon insan evlerinden ayrılmaya zorlandı. ABD ordusu tarafından kurulan zindanlarda sayısız Afgan yargısız hapsedildi ve işkence gördü, bunlara meşhur Bagram hapishanesinde ölene kadar işkence görmüş iki mahpus da dahil. Bir baskıcı ve yolsuz hükümeti bir başkasının takip ettiği ve hepsinin de ABD devleti tarafından dayatılıp yönlendirildiği, bunların hepsinin Afgan halkının her gün karşılaşmak zorunda olduğu acıyı, fakirliği ve dayatılan gericiliği yaydığı ve *daha da kötüleştirdiği* bir durum oluştu. Afganistan dünyanın en fakir 10 ülkesi arasında, nüfusun neredeyse %50’si yoksulluk sınırının altında ve %36’sı “akut gıda güvencesizliği” ile karşı karşıya. Ve evet, kadınların genel olarak korkunç şekilde sömürülmesi devam ederken kadınların küçük bir kısmı için birkaç reform -okulların, kız çocuklarının üçte birine açılması.

20 yıl boyunca süren, binlerce insanı öldüren ve milyonların hayatlarını yok eden bu korkunçlukların net sonucu nedir peki? Öncelikle, en azından kısa vadede Afganistan’ın barbarca ataerkil ve İslami köktendinci şekilde kavranışı güçlenecek [i]. İkinci olarak, ABD emperyalistlerinin en azından bir süre ilerici dürtüleri olan insanları, bu devletin başka ülkelere “demokrasi getirmek” için baskı altına alınabileceği şeklindeki tamamen yanlış, bozucu ve derinden zararlı fikrin arkasında mobilize edebilmiş olması ve bundan ötürü bu kasaplar savaşlarına bu kıyafetleri giydirebildikleri sürece halkın onları desteklemesi gerektiği nosyonu. *BAsics 5:7’de* yakalanan, bu toplumun önemli bir kısmının içinde bulunan yaklaşım -Amerikan hayatlarının diğer insanların hayatlarından daha değerli OLMADIĞI gerçeği- son 20 yılda büyük zarar aldı ve bunun yeniden doğması gerekiyor: enternasyonalizm şu anda her zamankinden daha önemli!

Aynı zamanda, üçüncü bir sonucun da altı çizilmeli: yerlere göklere sığdırılamayan ABD savaş gücü devasa yıkımlara sebep olacak canavarlığa sahip olsa da her zaman isteklerini

dayatmakta başarılı olamaz, kendisinden çok daha güçsüz rakiplere karşı bile. Ayrıca bu savaşın, Irak’a karşı açılan daha temelsiz savaşla birlikte, ABD egemen sınıfının kendisini içinde bulduğu bütün bu kriz durumuna katkıda bulunduğu da bir gerçektir. Bu ders -ölüm ve yıkım makineleri reddedilemez derecede güçlü de olsa- yeterince silahlanamamış düşmanlara karşı dahi yenilmez OLMADIĞI dersi- insanların üzerinde düşünmeleri için önemli bir derstir.

Sonuç Olarak İki Ders:

Bir: İnsanlar, kendilerini emperyalistlerin sözde bir baskı türünü yenmek adına, bunu yaparken aynı tür baskının başka bir çeşidini savunan ve güçlendiren sefer çağrılarına çekilir bir hale düşüremez. Bu makalenin ilk kısımlarında BA’dan yapılan kritik alıntının vurguladığı üzere, bu sadece genel olarak baskıcı ilişkileri güçlendiren kanlı bir dinamiktir. Bu dinamiği kırmaya başlamanın tek yolu da birinin “kendi” emperyalistlerine, herhangi bir savaş açtıklarında, nedeni ne olursa olsun sertçe karşı çıkmaktır.

İki: Emperyalist ülkelerde bulunan bizlerin yapması gereken sadece sözde “demokrasi” yerleştirmek için açılan bu savaşlara karşı durmak değil, aynı zamanda insanlar arasında, bu sömürücülerin kendi acımasız planlarını ortaya koymaya çalışırken **uğradıkları yenilgileri kutlayacak** bir yaklaşımı cesurca işlemektir.

Yeni Komünizm’den Kesit: “Enternasyonalizm-Devrimci Yenilgicilik”:

Devrimci yenilgicilik (*revolutionary defeatism*) derken neyi kastediyorum ve bu neden bu kadar önemli? Devrimci yenilgicilik, kendi hükümetinizin ve yönetici sınıfın, imparatorluğun savaşları olan savaşlar yürütürken gerçekleştirdiği eylemlere karşı çıkmamız demektir. Bu savaşlarda aldıkları her darbeyi olumlu karşılamamız demektir, çünkü bunlar, burada ve genel olarak dünyada halk kitleleri üzerindeki baskıcı kontrollerini zayıflatır. Şimdi, Vietnam savaşı zamanında olandan farklı bir durumda olduğumuzu anlamamız gerekir. O dönemde Vietnam’daki Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF) Güney Vietnam halkının devrimci bir örgütüydü ve Kuzey Vietnam’da- ki hükümet ve halkla birlikte ABD emperyalistlerine karşı savaş yürütüyordu.

Bu devrimin lideri ise, 1960'ların sonlarında ölünceye kadar, kendisini bir komünist olarak adlandıran ama gerçekte daha ziyade bir devrimci milliyetçi olan Ho Şi Minh'ti. 2. Dünya Savaşı'nın bitiminden kısa süre sonra Ho Şi Minh, Vietnamlıların ülkelerini sömürgeleştirmiş olan Fransızları ve ardından da 1950'lerden itibaren Vietnam'ın sömürgeci efendisi olarak Fransızların yerini almaya çalışan Amerikalıları ülkeden çıkarmayı amaçlayan silahlı mücadelesine öncülük etti. O günlerde eylemlere giderdik ve insanlar sokak- larda "Ho, Ho, Ho Şi Minh, NLF kazanacak" sloganlarıyla yürürdü. Bu çok iyi bir his verirdi ve yapılması doğrudu. Vietnam halkının ve onlara öncülük eden Ho Şi Minh'in tarafında yer almanız doğrudu. Mesele sadece hükümetinizin yürüttüğü haksız savaşı kaybetmesini istemek değildi, hükümetinize karşı savaşıyan halkın tarafında da olabilirdiniz, çünkü onlar haklı bir davayı temsil ediyordu, emperyalizme karşı gerçek bir mücadeleyi temsil ediyordu. Gidip sivillere saldırmıyorlardı. Ülkelerini işgal etmiş olan ABD emperyalizminin ordusuna karşı savaşıyor ve yoğun bir şekilde bombalıyorlardı. Dolayısıyla o günlerde, ABD hükümetine karşı, ABD emperyalistlerine karşı savaşıyan halkla birlikte olmanız gerçekten mümkündü.

Bugün ise ne yazık ki durum farklı ve kısa vadede bu kadar elverişli değil. Düzgün bir yerden gelen hiç kimse, aynı zamanda vahşi derecede baskıcı ilişkileri -sadece bu değilse de özellikle korkunç ataerkil ilişkileri- güçlendiren ve bu amaç doğrultusunda sıradan sivillere karşı her türlü iğrenç katliamı yapan bu gerici İslamcı cihadçıları desteklemek istemez. Bu yüzden, eğer doğru yerden geliyorsanız, herhangi bir şekilde kendinizi bu güçlerle birlikte tanımlayamaz ve onları destekleyemezsiniz. Dünya çapında kendisini solcu, hatta komünist veya Maoist olarak adlandıran ve bu İslamcı köktenci cihadçılara hoş bir çehre kazandırmaya çalışıp onların anti-emperyalist olduğunu, anti-emperyalist bir mücadele yürüttüklerini iddia eden, Ajith gibi insanlar var. Gerçekte ise bunlar ABD'ye karşı savaşıyor olabilse de, devrimci bir güç olmak bir yana, pozitif, ilerici herhangi bir şeyi temsil etmezler; ve iktidarı ifa etmeyi başardıkları her yerde yönetimleri vahşi derecede baskıcıdır. Bu, gerçek dünyada defaatle kendisini göstermiştir. Zihninizde bu insanları olduğundan farklı hale getirmeye çalışabilirsiniz, fakat onlar yalnızca büyük bir zarar vermektedirler, çünkü gerçek dünyada pozitif bir güç değildirler. Onların baktığı yerden baktığımızda bile, yani ABD emperyalizmi- ne karşı çıktıklarında bile böyledir. Çünkü bunu esaslı bir şekilde herhangi bir pozitif amaca yönelik olarak yapmıyorlar.

Bu zorlu bir durum meydana getiriyor, çünkü özellikle ABD toplumunun asalak yapısı -halkın önemli kesitlerinin, özellikle de orta tabakadan kesitlerin dünyadaki emperyalist tahakküm ve yağmadan gelen ganimetlerden pay alması- nedeniyle, ABD hükümeti bu İslamcı köktencilerin işlediği vahşetlere işaret ettiği zaman bu, insanların bu İslamcı köktencilere karşı yürütülen savaşta kendi ülkelerini ve hükümetlerini destekleme ya da en azından ciddi şekilde karşı çıkmama eğilimini güçlendiriyor. İnsanların bunun peşinden gidip şu pozisyonu almasını kolaylaştırıyor: “Ben bu savaşlardan hoşlanmıyorum, fakat öteki insanlara bakın; IŞİD gibi gruplar hakkında bir şeyler yapmamız lazım.” ABD’nin büyük müttefiki Suudi Arabistan’ın IŞİD’in yaptığından daha fazla insanın kafasını uçurmasını ve kadınlara ve başkalarına karşı her türlü korkunç baskıyı uygulamasını boşverin. İnsanlar yine de “Şu IŞİD gibi insanlara bakın” diyebiliyor. Bu ise insanların, yürüttüğü savaşlarda kendi hükümetine karşı çıkma gibi zor bir işi yapmaktan uzak durmasını kolaylaştırıyor.

Evet doğru: Bu emperyalistlere karşı çıkan İslamcı köktenciler iyi değil, pozitif bir alternatif de sunmuyor. Fakat bu, imparatorluğun bu hükümet tarafından yürütülen savaşlarını *haklı* savaşlar haline getirmiyor. Bu durum epey uzun zamandır devam etti ve buna karşı cepheden ve derin bir meydan okumaya gitmek gerekiyor.

Bunlar *imparatorluk için* verilen savaşlardır. *Haksız* savaşlardır. Kitlesele yıkım araçlarıyla, yüz binlerce insanın öldürölmesiyle, insanlara işkence yapılmasıyla yürütölürler. Buna güçlü bir şekilde karşı çıkmak gerekir. Salt “evet ben de bu savaşların bitmesini isterim, ama şu İslamcı köktencilere de bir şey yapmamız lazım” şeklindeki bir duruş kabul edilemez. İnsanların kendi hükümetleri tarafından yürütölün bu savaşların gerçek doğasının ne olduğunu görmesi ve neden bu savaşlara aktif bir şekilde karşı çıkmak gerektiğini anlaması hayati önemdedir. Ve eğer diğler tarafı destekleyemiyorsanız veya desteklememeniz gerekiyorsa bile, yine de kendi hükümetinizin yürüttüğü savaşlarda aldığı yenilgileri olumlu karşılama yönündeki temel yaklaşıma sahip olmanız gerekir. Birincisi, bu emperyalistlerin yenilgisi, ona karşı çıkan insanlar da haksız olsa bile haksız savaşlar yürüttükleri için olumlu karşılanmalıdır. İkincisi, bu türden her yenilgi, bu sistemi ve onun yönetici sınıfını zayıflatıp, insanların onu devirebileceğı ve kurtuluşçu bir sistemi onun yerine geçirebileceğı zamanı daha fazla yaklaştırır.

2002-2003 döneminde, yönetici sınıfın çekirdeği olarak Bush rejimi Irak'ı işgal ettiği zaman, kısa bir dönem boyunca bu işgale karşı ciddi bir muhalefet olduğunu hatırlayalım. Sayı bakımından, o dönemde Irak işgalini protesto eden insanlar, muhalefetin birkaç tepe noktası hariç Vietnam savaşı protesto eden insanların sayısından fazlaydı. Fakat Vietnam savaşındaki durumun aksine -o dönem insanlar bu sistemin doğası hakkında giderek daha fazla şey öğrenmiş ve bunu nasıl anlıyor olurlarsa olsunlar kendi ülkelerinin ve hükümetlerinin emperyalist olduğunu görmüş, bu hükümetin Vietnam gibi savaşlarda yürüttüğü şiddetin bütünüyle gayrimeşru olduğunu idrak etmişti- 2003 yılında Irak savaşına karşı yükselen muhalefet çok daha yüzeyseldi. O kadar derinlere gitmediği için o kadar uzun sürmedi. Ve bu muhalefet içinde benim "Bill Maherizm" olarak adlandırdığım şeyden çokça vardı. Irak işgali zamanında televizyonda Bill Maher'i izlediyseniz, şu temel pozisyonu ileri sürdüğünü görür- dünüz: Irak'a girmek hatadır. Bizim gerçek teröristlerin peşinden koşmamız gerekir -Afganistan'a daha sert girmemiz, bu İslamcı köktencileri daha fazla kovalamamız gerekir. Irak'ın gerçekte 11 Eylül'de olanlarla ilgisi yoktur. Kuvvetlerimizi Irak'a göndermemiz yanlıştır, bunun yerine onları gitmeleri gereken yere göndermemiz gerekir.

Bu türden bir duruş, gerçekten de insanların özel olarak Irak işgaline karşı çıkmasına katkıda bulundu. Ve Irak'a girerek yarattıkları karmaşayı düşünün. Tabii, gerici bir Cumhuriyetçi olan Rand Paul gibi biriyle genelde aynı fikirde olmam ama, bu noktadaki bir değerlendirmesine katıldığımı söylemeliyim. Şunu demişti: Olanlara bakın. Irak'a girip ne elde ettik? IŞİD'i. Libya'ya girip Kaddafi'den kurtularak neyi elde ettik? Daha fazla İslamcı köktenci. Şimdi Suriye'de Esad'ı devirmeye çalışıyoruz. Ne elde ediyoruz? IŞİD'i, daha fazla İslamcı köktenci.

Elbette tamamen farklı -ve temelden karşıt- bir yönelimden gelse de, Rand Paul'ün bu işgallerin, vesairenin emperyalistler için yarattığı sorunları analiz etme bakımından bir haklılık payının olduğunu söylemem gerekir. Fakat başka şeylerin yanında, bunun daha derin bir düzeyde yansıttığı şey, bu emperyalistlerin gerçekte kendi sistemlerini anlamadığıdır. Her şeyi kontrolleri altında tutabileceklerini düşünerek Irak'ı işgal ettiler ve şimdi bu büyük bir karmaşa haline geldi -önemli açıdan, *onlar* için de. Fakat *bizim* karşı karşıya olduğumuz büyük sorun, bu toplumun hayli asalak bir toplum olmasıdır ve yönetici sınıf gayet bilinçli bir şekilde, bu savaşları yürütürken bu temel gerçekliği aklında tutmuştur. Vietnam günlerinde sizi emperyalist

orduya katılıp onların adına savaşmaya zorlayan bir çağrı vardı. Şimdi durum böyle değil, ancak sıklıkla, bunun sebebinin insanlar bu savaşa çağrılıp gitmeye zorlanmaktan korktuğu için Vietnam savaşına karşı bu kadar muhalefetin olması olduğu söylenir. Oysa insanlar bu savaşa siyasi gerekçelerle ve ahlaki gerekçelerle, yani bunu haksız, gayrimeşru ve ahlaksız bir savaş olarak gördükleri için karşı çıkmışlardı ve bu ülkedeki halk kitleleri, milyonlarca insan bu pozisyondaydı. Ancak evet, o durumda ortaya çıkmış bir çağrı vardı. Yüksekokula gidiyorsanız tecil imkânınız vardı: okulda olduğunuz müddetçe askere gitmezsiniz. Ve pek çok insan çooooo uzun zaman boyunca okulda kaldı (“Ben galiba lisansüstü eğitim de alacağım!”) Tecili olmayan insanlar bu çağrıdan kurtulmak için her türlü şeyi yaptı. O günlerde eşcinsellerin orduya girmesine izin verilmez- di, bu yüzden insanlar askere alım masasına gittiklerinde eşcinsel olduklarını iddia ederlerdi. Yahut sakat kalıp askere alınmamak için kendi ayaklarını kırarlardı. İnsanlar savaşa bu denli karşıydı; ABD hükümetinin yürüttüğü savaşlar tarihinde böyle bir şey daha önce bu boyutta olmamıştı. Karşıtlık bu denli yaygın ve derindi.

Fakat yönetici sınıf buradan dersler çıkardı. Aldıkları kararda, büyük ölçüde insanların ekonomik olarak çok fazla seçeneğinin olmaması ve bu şekilde orduya alınabilecekleri düşüncesine dayanarak, askere alım yerine bir “gönüllü” ordu kurmak oldu. Elbette, insanların bu emperyalist orduda olmanın onurlu, hatta şanlı bir şey olduğunu düşünmesini sağlamak üzere birbiri ardına gelen propaganda kampanyaları yürüttüler. İşte bu yüzden şimdi pek çok yoksul insan, özellikle de kırsal beyaz bölgelerinden ve iç şehirlerden gelenler kendilerini orduya katılmak zorunda hissediyor; yahut bazıları bu yurtsever Amerikan şovenizminden gaz alıp orduya katılıyor. Fakat bu ülkedeki insanların çoğu, en azından bu noktada, bundan kaçınabiliyor. Bu da yönetici sınıfın çok bilinçli yaklaştığı bir şey. Onlar, toplumun geniş saflarından insanların bu savaşlara katılmayı isteyip istemediklerini sorgulayacağı bir durum istemiyorlar. Bu yüzden de ROTC’lerin üniversite kampüslerine geri döndüğü, kimsenin de karşı çıkmadığı bir durum meydana geliyor. Vietnam savaşı zamanında savaş karşıtı hareket ROTC’leri pek çok kampüsten kovmuştu. Öğrenci kitlelerinin duruşu “emperyalist orduyu üniversiteden çıkarın” şeklindeydi. Fakat şimdi ROTC’leri geri getirdiler. Ve içlerinden çoğu Irak’ta ve Afganistan’da iki, üç devre yer almış olan gaziler, geri gelip hükümet fonlarıyla üniversitelere gidiyor. Bütün bunlar kampüsler üzerinde kaydadeğer bir negatif etki yarattı.

Ticari uçaklarda da şunu duyuyorsunuz: “Lütfen yaralı savaşıçılarımıza ve askerlerimize öncelik veriniz. Desteđinizden ötürü teşekkür ederiz.” Buna, olması gereken şekilde karşı çıkılmıyor, çünkü insanları devamlı bir şekilde bu savaşların gerçek doğasıyla, bu savaşları yürüten emperyalist ordunun doğası ve rolüyle ve bu savaşların adına yürütüldüğü sistemin doğasıyla yüzleştirmek için yeterince mücadele verilmedi.

Bu bağlamda şunu da söylemem gerekir: *Ardea Skybreak ile Röportaj*’a gelen yanıtlara bakınca onun ulusal şovenizme ve aşırı milliyetçiliğe, özel olarak da Amerikalıların öteki halklardan daha önemli olduğu düşüncesine karşı çıktığı, milli marş ve Bağlılık Yemini gibi şeylerden iğrendiğini söyleyip insanlara, özellikle de bu sistemin korkunç şekilde ezdiği insanlara, neyi selamladıklarını ve kendilerini ezen sistemin sembollerini neden selamladıklarını düşünme çağrısı yaptığı kısma yorum yapan ve güçlü bir şekilde aynı fikirde olduğunu ifade eden hemen hemen hiçkimsenin olmadığı göze çarpıyor. Buna yanıtların, güçlü bir onayın olmaması hayli rahatsız edici, çünkü bu sembollere karşı ve ABD emperyalizminin katil sistemi için yapılan bağlılık yeminine karşı bu türden haklı bir öfke ve nefret olmadan, bu sisteme ve onun büyük suçlarına son verecek gerçek bir devrim bir yana, bu sistemin suçlarına karşı sürdürülebilir bir güçlü direniş bile asla olamaz. Bu yüzden bu, üzerinde ciddiyetle düşünülmesi gereken ve şimdiden başlayarak değiştirmeye çabalanan bir şey olmalıdır.

[i] 1. Bob Avakian’ın şu anda karşılaşılan iki miadı dolmuş hakkında açıkladıkları, tamı tamına Afganistan ve Ortadoğu’nun büyük kesimlerinde işleyen dinamiğe uymaktadır. ABD ve diğer emperyalist ülkeler Afgan nüfusuna karşı korkunç ve baskıcı saldırılarda bulundukça ortaya çıkan durum, buna karşı direnişte Taliban’a artan bir destektir. Şu an, Taliban’ın Afganistan’da kontrolü ele alacak gibi görüldüğü bu durum ve bunun korkunç sonuçları, 20 yıldan fazladır sürmekte olan bu dinamiğin sonuçlarıdır.